

חֲלֹצֶת פָּסָח סִינְן תִּפְחָה

תסתה דין מרטן בפפסה, ובו ג' סעיפים:

פרק כט

ב' ג' ד' ה' ו' ז'

וְנִזְבְּחַת שָׂעֵן לְקַשְׁתָּה
וְנִזְבְּחַת דָּבֵל בְּקַמְעַמְּא
וְנִזְבְּחַת מִשְׁאַחֲבָב
שְׁפָרְבָּר וְאַגְּרָבָן כְּמַשְׁאַב
וְאַסְרָדָן לְחַזְבָּא אֶם
שְׁמַטְבָּא לְזַם שְׁמַטְבָּא
בְּכַרְבָּן כְּבָרְבָּן
בְּכַרְבָּן רְבָרְבָּן סְפָנְגָן
בְּכַרְבָּן רְבָרְבָּן דְּקַפְּחָה
מִסְטָן כְּלַשְׁבָּא כְּלַשְׁבָּא

ט' מוצאת לערקֶב'ם
ערקֶב שלש עצחות
א' ושהה כפרנסן
מן אפל שועה
פחסטיין. ועתזר
ת משער מל'

דייעבד, אבל
חליטה מקרני.
משמעותו פָאַזְן
שׁלִיכֶם וּבָרוּ.
אֲכִילָם עד
וְאַפְלָה הַגִּינָן
וְקֹום קִיטָב
וְאַפְרִיא פִינָן
דְּדִרְכֵיכָה לְעוֹרוֹ
עֲכָשֵר בְּכָה,
מִמְמָה שְׂנִידְיעַ
מִים, וְהַקְמָבוֹ

שערית תשובה

ב[ג] חוץ טין. עבדהו. ומיש: וְעַסִּי שָׂכִיחַ קְשֵׁתִי. רֹל וְשָׁם קָמַב שָׁאן לְעַשְׂוֹת עַז אֲנוֹיְהָר בְּחַלְחָלָה שֶׁיְשׁוּ פְּקָנֵה. וְאַמְּפֻטָּה-פְּכוּלָה גְּזָה דְּבָרִ בְּקָעֵת אָ"א שם זאמ קָמַב קָשָׁר לְעַשְׂתָה עַז בְּלָא אֲחָד לְעַשְׂתָה עַז אֲנוֹיְהָר. וְעַמְּמֵד מֵשׁ אַתְּ אַיְזָה נָהָר בְּלָא קָמַב לְעַשְׂתָה מֵטֵּן שְׁמַנְיָה כְּבָר קָדְרָן כְּמָשֵׁי דְּלִיל. עַז שְׁמַנְיָה בְּלָא קָמַב לְעַשְׂתָה כְּבָר קָדְרָן כְּמָשֵׁי בְּרִיאָה זאמ בְּרִיאָה זאמ קָמַב בְּסָבוּס. וְעַמְּמֵד אַתְּ אַיְזָה: אָנָּי בְּזִיהָר שָׁם כְּבָר-אָסָד לְחַיָּה אַם בְּכָל לְעַשְׂתָה סְתִמְמָה תְּפִלָּה בְּמָה קָמַב אֲפָור אַעֲמֵץ שְׁמַרְךָ לְשָׂהוֹת קָמַב לְזָם שְׁמַאְצָא טְעַמְּרָב אַפְּרָד דָּרִין אֲנָה זְקָרָן, נְכָל. בְּרִי בְּקָרָב דָּבָאנִין זוּ סְכָה סְכָה. זְקָרָבָה וְבְשָׁר פְּנֵיה אַן לְמַטְמֵי דַּעֲיוֹתִים אַס אַפְּשָׁר לְעַשְׂתָה קָדָם גַּמְן שְׁמַרְךָ

וחוץ עיר קלייפה, ואם אפשר לחשות בפרופתות יבשתה וצאו אינן פרפקטי, לפחות שאר שם תוך הפסת, עיין כההג': (2) ובש. דמיינין שיטותיהם לא חביבין ומשארם שם תוך הפסת, עיין כההג': (2)

צ'אנר הלה

ב' בשיעים פקינים. אין ממשקה ברורה. וככל שכך נאמר, לא פורח בראשה בונקבת
בקנה. וכן שם בונקבת פקן ה מפקח ומזה שבחבב שלש אשוח
זהה: אחר, שיאריאל מלה, או שיאריאו גורם שם וראהה שלא ולשהה כפוקן
ב' נושאנו: כל בון שוניות איכלו, ונוהגו אט' מחייבי אפל' שוקה
קיל' שערו טבר. ג' פקח: כל יון שעוזה מפקח בירוי פקחות אינו מפקח, ותסודיר
לענבר טבר. ד' משות דאטור להשתוו לפקחה אללו פקחות משוחרר מיל,
וללק צלי. משות כבירוט' א' פקחים חלק גבסין על מה שבחבב דבל' יון שונינרים אינו מפקחין,
יכתוב זה לא דמי' לעזה צ'אמרין גשים' שהה נופץ טרי' נגיד טרי' איבנו
מחמץין (וכבב), דה' בא אין מאכח שבל' משות חמץ נזרה מהונגולים. מה
שלאן כן' בסם קוטפים קיז' בקניטין זו התקד' זה), וטג'א' א' בסם קוטם בטיר איבנו
כל' זט' אוקלון שקבב תרקביטים, לא' נבאא בעריא' מי' שחולוק, ואפ' שר לא' אוריה
דרביה כל' עלאט מזדים דספר אפל' לא' החה. ובכ'ו בצל' אפה' דקמיאן לו'

במילים שעור מליל, דשעור זה אויט אלא לענן דעכבר, אבל עיר ב. וענן באור הילכה: (ד) ולא חולין. חיליטה מקרני. וכן דקליטה אינו מחייב, מכל מקום אסור מושם שאין כן. והברונה בפה פרטן דיברים בזוה⁽³⁾: (ה) שלא להשליכם ובו. לש לנו רבנה [אללא-אמכן עומד עליהם בשעת אקליהם עד ג' זעיר לאחסן תוחה קחסח⁽⁶⁾: (ו) בטוקום לח. ואפל' הניין השעורים נאחים לפניהם⁽⁶⁾, אלא יכבד מקולחה אותו קיום כייטב לבנט לפרקון ולמייע ולשווין בגוון במרון. וכשה אין קפיא פנין עעה ממון סדרחצין⁽⁷⁾. חעת אדם אינו מחייב, אך דזריכה לנוין הפ寧 בין בזון, ולפי שענשיהם אין בקואית עכשו בכה, עברה ונשפה, אין לסתך בזון אמר זה עד ומזה שדריע באנון לח. בסטור איתה ששרו פרעון מתקלה בכם, והמלך בחר

שער הצעיר

בכ"ה צפאלטן בפראג מס' פלגן ליטא: (7) מונרכיה: (8) אגדה ורא"ש:

הרים נצנוד והוא תקין אם הוא יקח כל פיסים מ"בן מפה. אך בתנאי הדקוק
 נזהה קשלה לאט יקון רטו וכמו זאגה בקהלות בוטח עזין בה ובוקום טמן רמו
 נזבקותם שאנטס דיל אם אקרום לשנטשל בעם משות שנטבקוין אוקסם
 נזבקוין גאלט ליטיל סיפן ונד סענידקון א זחפהיד טשה בכאן ובשלוען ערוץ
 נזבקוין גאלט בדרכו ביראו ביטן זה. אל אהה כל קני ואשונין). וגם באילו
 מלחמיין, וכן לאן דהבאנו לעליי בושו: (9) בדרקינימה נזיר קפסה, וחואה
 לאל והכא לעיל ביטן לאן באנטס אבדטס סענידקון, ושם איזא דבל ל' יומ
 חצר, וכולעל ביטמן תלך קערך ויען באלאה רטה שחתוב. לדפי מה שכתב
 (א) היה הדין בורה, וכן מיחס ממהירות. אך שר הדרכין כלה שנדקן וכתוב

פָּאָר הַיְטֵב

אותו עם יין וכותשין אותו וטונקן אותו ואינו נperf. תני. אין שהותם בו סריל בעודו קרע שפպידי בזקוקתון, תזרר ונשלל נטפרקיל אוטר דקי זכר פגמדי ואפקטר להנחותו ומוי אין מתקין. אין חין להנחותו בכית ולא לשחות. וטי-הוב כשם רוקם שאוכלי חורבל בפסח ורק שלא יהא:
חתון בקומה של המלך ע"ש

(נ) בשים. אפל אינו רוזח לחשוח שעור קל, דלאכחה אסאר להקשוחו אפל געט און, באפ' סיון טנט ס"ב: (3) חוטלן. לפ' שאין אט פקיאין בחיליטה, כמו "ש סיון תנדר סי.ג. מכתב בעקבות אמונת שטנאלס פיטן צו, הדמי שערן לו חול' בבענונג שקוין בלאה הייב' מאשער שערפהאתו שחוטלטען שעודים או שבולט-שעל ומפחים על בטנו, ראמ אראע חול' זה בפסח וויש בו סכנה ראנפ' לרישען אלצמו אושטן קעמען ולטראואו. אך אם אפ' פער עי' א"ז גשאש, וואס איז אפ' פשר נומיתם כפנס קיטיב ואחיך יטיל חתוכו דשוערים ולא נבויא לדי' וויע' סיון שכח סי' ב' בקט'י' שם ס'ק ה: (ג) לח. ואף קדם פטח יש לערר געה

משנה ברורה

קולם פסח או בפסח. (כ) אלא רוזה לומר רגשערב עם צאן, והרבותא, דארעל-גב רבשעת ערוב כוֹנְשָׁן אותו ואינו גראה קנטניות כ'שנגן הפסח, אפלוי ה'ci אסורה). (ז) ומכל מקרים פריעבד אס נפל חרקל לאבשל אינו אוסרין, וכן קפר (ט) להשווות חרקל עד אמר הפסח בין שעוה (ט) כלוי קמת. ווין שפונן בו חרקל בעודו תופס בקיי שעטמלו בקטיקויז וילא יונקלקל, (ט) מקר לשחוותו אקל לא לשחוותו:

לומר, רלא מונבי שעה עמוד שם לראות שלא ישחו הפקה נטן לכתחלה אסור להשחות אפלר רגע אהה, וככלעיל סיון פסחים נטן בתקופה זו פנים יפה נפה ואחר-כך נזעין הפקה או פסחים נטן אגון בקיאין בטלטה, וככלעיל ביטון תנוד פעריך ג, וכן שטכטן הינו (ב) מתחלה נש נצעלה. (ב) אין מי שחייב דאץ קומ פסחים נטן בזימרו לאזכל, ומה אשנער לא נזעינו מעל לפניהם. שמא יתיר בקבוקים יטש, (ד) טוב לזרר שלא לנו לאניהם מים לשחותות בעיד ואחר-כך יטש כו' (ז) אפלר ביש. הנה, שרכוס היה בסהה פרנס לא נשרה במים. ועל הגוף גם בין ליבא מים מאליין ורק לחהצבר בפל הפרקן מעל בפל בקשנה קומ שארץ נווה בפמים, ולפdeck יש לנעט מלחמת ברן על בקשנו אפלר והוא ביש. ואנו יטש עצמו בפערות מתחלה (ח): ג (ח) יטש בכר עבר הפל, או יטש עצמו בפערות מתחלה (ח): ג (ח)

Torah-Box.com

חלבות פסח סימן תשעה תשע

ב' שָׁאוּמֵר (ב) שְׁהָאָנוֹ אָסָרוֹ: הַגָּה (ו) וְהִכִּי בָּהֶג לְעֵנֵן אֲפִיר קְמָץ (יא) שְׁהָאָה (ט) בְּמִשְׁחָה. וַיְשַׁלֵּחַ

תפסו אם הרק ומני רגלים ודומיו מהמייצים, ובו ו' סעיפים:

א אלא (ט) [ה] ילוּס אָדָם חַטִּים (א) וַיְהִי עַל־גַּבֵּי (ב) מַפְטוֹחַ

פאל היטוב

(ט) יולם. והוא פ"י של מלומד פמ"ש סיון תחמוד. ומכתב קראוק דאנפלו אם כקר נולעס וחייך בעור וויסטרום, עב'ל, וכן גהראא לעיל סיון התבך בכל שיל אונטורה הפלומא קעט פחס אונך בעור, דלא באכערת האל ביריד סיון קנה שטחט הא קילא לאיעס צוואר אונטוח קפסח אקל און קהה סטט בבר טפר לנטיח בפסח על איזיה רפואה, עכ'ל, ובאמת קהן אונץ, יעקר תעשייא שטחטוריו תולוק זה מושן דפקשה פמ"ש תקופת'ם דקסלא קדרו נגטן אונזון מלודא לאלהה בעד קאנץ הדרשאות מטען בפסח, מעקר אל ליטא, דקעט חמוץ שאל איזי מירז ואיזין אונדורייט יונאל ערלו, ומי'א שבכ עוד עזקה, שיקעה לאיזי גאנטו ווינטה הפלומא. ע"ש. פור'ה מפקדק כרכבה בכברה, רילא יהא אלא כדודוין ועינען שעניא נבר מותוד מעשינו שאינו רוחה לאקלו ובאן הפקח חאנז. מא"ב בחתמן של ישראל פמ"ש סכ'ם, וכבי סמ"א ובקשותת אש' סיון קו. וכל זה בחולוה שאיזן בו סגנה, אבל בחולוה שיש בו סכנה. אעדי יונאל בעצמו מטען ביב' נטער, וכבי בט'א זכתשנות אש' שב. וועל פיען תהה ס'ק' ב טש'ש. ובטענן שער עליוי פחס מפער, חיז', ע"ש. וענץ מלודא אקלו לאין בו סכנה, ולאלכה בעמיקום פסחה דזוקא, רגע'ן. בקב' פר'ח: נשלאלען על מי מיש'ש לו קאבר וארש פדריר זטהייך קילור של קומח ווינט אונטום זטאנט'ם פאנט'ם פרא' לטלקל ספכ'א אם מפער לעשותן בעפסח, השיב לאסור, בפסק' שטס: אונן לעשות עם מירפוחת שפир' פמי, ע"ש: (ט) מברחו, אבל ללעס רלבלה מיך פער, דאן מהחיצון פאן, מיא:

מְשֻׁנָּה בְּרוֹרָה

ההנפקה דשלعروו און בבשיטים, יונ ש' להתייר קאנע בבשיטרין ווועךרא
הנטירטיב בעטיגרא, ובתנאי שיאיכאלו (ט) קעטס כפחת, דשפא לאשר
טמפלשחו בענן וחוור געוועז בפסח. (ו) וויש מאקלין אף לאכלו תונך
ההנפקה בעקבות הפסד מרכז'הו): (יב) שלא לתקההן ובר' חיטים און
לעגן מרכז'. פרוש, שענבלו עליי מים לאסדר שפטעלש, גנטמחן.
(ט) והסיטמו האחרויים, דכל זה איננו אלא זקירות געלמא
לכלכלה, אבל מעקר קורין אפללו קוין שם חיטים לא מתקין
ששהינו מחייבים, ואפללו זענין שקי ממי מחייבים נמי אין לאסער צוין
שאלאן ניעז לעור בהרגן, שפחווק את העור מלמעלה והליך עליה
אטלאל מעההו). אם נמצא שבעלח (ט) וילגנית בעבשיל גטוות, אין חישין
ש פא קה דען קהץ בשכלה וועל לווין נתקבשין גנוווח שם :
(ט) ריפע על-געני מקטבו כה. ווזה לומד, שעלייניך לעיטה פאי
מתעננים מהיטים ברוך, וחביבינו (ט) כשיישו על-געני מטה בשעווע מל
(ט) וגבור אילעניך בבל גאנאה ובל' ממעצ'ו. ואכלל לעסן ווינעם אל-געני מקטנו

(*) וְסַלְגָּהוּ וּזְעָם גָּמָם עַל שְׁלֹטָן־אֲרוֹן בָּנָה מֵאָה לְחָא. וְבָאָתָה קְבָרָה הוּא בָּרוֹא־שׁ לְקָרְבָּא לְעִזְנָא לְעִזְנָא אֲשָׁה שָׁפָה בְּשֻׁנָּה בְּמַרְפָּן. דָּאת שָׁה בְּשֻׁנָּה לְהָמָרְפָּם אֶסְתָּוּתָה עַיִן שֶׁ: (۱) אַלְתָּה רְבָה וְסִגְנָרִי. וְדָע, דְּכַבְּבוֹשׁ צִיר דִּינָּא דְּשְׁלֹטָן־אֲרוֹן בְּמַרְפָּן נְגַשׁ נְגַם קָאָנוּ לְאָהָר לְחָן שְׁשַׁפְשָׁפִי בּוֹ בְּאָנוּ, וְאַסְתָּוּתָה הָאָהָר מְפִנִּי שְׁאַחֲרָה־קָדְחָה קָדְחָה. כָּג֔ן לְמַלְתָּחָה וְלְבַשְׂלָוּ, וְיַחַפְּצָה טַפְרָכוּן. וְשַׁפְשָׁוּר לְאָפְנִי שְׁפִיכָּר גְּנַבָּס הַמְּרַפָּן קָלָעָקָה תְּקָבָים. עַיִן שָׁם. וְסַכְבָּבָ קָאָלָהָה רְבָה דְּגָנָה שְׁעִנָּה סְמַרְפָּן הָאָנוּ בְּבָשָׁ, פָּנוּגָן אָם יְפִישָׁת קָעָרָה תְּקָהָה, דְּכַבְּכָשׁ לְאָפְנִי שְׁפִיכָּר גְּנַבָּס רְקָעָרָה וְלָא בְּקָשָׁר בְּעַיְקָן וְמַקְנִין הַפְּשָׁתָה, וְכָנְכָבָבָ קָפְרָמְנַעַרְטִים): (۲) חַקְיָעָקָב הַבָּרָזָר פָּגָן־אַלְפָ: (۳) מְנַעַּלְתָּה, וְכָנְכָבָבְרַגְדָּס מְצָדָה בָּן וְמַשְּׁאָרָבָרְעִזְּזִים, עַיִן שֶׁם: (*^۴) הַקְּרִיז. וּבְכָנְנָא דְּשְׁלֹטָן־אֲרוֹן אָחָר בְּקָפְסָד בְּרַקְבָּה אָסָר, כָּמוֹ שְׁחוּכָּה כְּפָרְמִינְדָּס בְּקָרְבִּים־שְׁפָה: (۵) אַלְהָה בְּרָה וְתַפְדֵּד מְשָׁה וּבְרִיאָה וּבְרִיאָה וּבְרִיאָה, עַיִן שֶׁם שְׁחַאָרְכָּבוּ בְּרַקְבָּית עַל זָה, וְלָא בְּמַקְמָקָא בְּגָבָנָס וְטַיְזָה: (۶) חַקְיָעָקָב, וְהַמְּתִימָהָה אַפְרָוְנִים: (۷) אָכְלָבָלָה מְתִיחָה עַל־בְּגִיָּה בְּפָהָה, אָכְלָוּ לְוֹעֵס בְּפָרָו בְּלַפְּנֵי הַיּוֹם אִינוּ מְחַמִּין, דְּצַעֲקָס הַוָּא) וְאַיְדָה בְּשֵׁם לְחַסְמָנָה). וְקַהַשָּׁה בְּלִי עַסְקָ אַרְךָ לְהָרָר: (۸) וְזַעֲקָא עַל־לְזִי לְעִיסָּה שְׁמַמְמָלָא בְּרָקָה קָהָה, אָכְלָל עַל־לְזִי נְשִׁיכָה בְּעַלְמָא שְׁנוּזָקָ גְּרִידָבְּשִׁעָד אִינוּ בָּא מִדיָּה לְיִדְיָה חַמְמָן לְעוּלָם. אַלְתָּה רְבָה בְּשֵׁם גַּרְשִׁבְיָא:

א משלוח פסחים ליט

שיעור תשובה

ס"י פלטג'ן דרבנן ספחה מניין, דלאיליך פיכַן דילעא איקטיריהו זום לא נאשנה צ"י חילקה באמת אויסר כהיא דילעס. ועכבריס לויינא קראוה לחדר ע"ז חוליטה בחוללה שאון בו ספחה גיב, שפנוי קפנוי תורן מפנק נונגאי אס גאנס דודזידער, ווואיז קפל נגייס פלאטהווער, וכובבואר אויש שם, וענין מאונן טויז טויז ער"א. וווערט בערט ער אלל בלש איטש האט פלאטג'ן מילטערתס-וועשנטער דרבנן שיען זונען דילען דזונען ער"א, ולענין מאכ"ז דזונ באזן קפנוי פראָד קפנוי, עזען זונען דילען דזונען ער"א:

[ב] יולע. בכח-ט. אין מושבות בהן קדשות טין ו-דלאו לנו לחולא לאכל ו-לעשות אפל סמן דבון יש להזכיר שאלון פגעה, ואם קפאה בשחתה שרדי צענאות או שער רפאות ספקן און לאבל ו-לעשות בק קשי'ש עבנה ובם קראטה ו-סיצה ובם און געשות בקרר קומ אבאורה (וועו שאלענער בעשות כל אחור געלא דוחו), ובמיש כרמיה עירית סיינה. ועכ' לעיל פיקט הסה:

(ה) ייעס. והוא פיר של מלונמא כמ"ש סיון תמב. וכחוב הרוחח דאפלו אם ע

א בְּבִית־הַלֵּל בַּיּוֹם

ספץ בבר פטר לריביטי בפקח על איזה רפואה, עכ"ל, ובאמת נתקו שאלה שאלוקין וזה שנות דפקשה פמ"ש נתקב"ם ודקלאל קדרן נתקב"ם. בוגון מלוקבָא לאפה בוד' להרתקאות בטחן בפקח, מעקן לא ליקאן, דקעטם בפקחן של איזי מינ'ו ולאן אפרוחית ישנאל עלייה. ובמ"ש פטב עד פקעה, ש'ינקה לא"ז אקחו ואצחה ספלוקמא, ע"ש. וכORTH מפקקק כרכבה ברוכת. ולא יתא אל דדורון רבעון ש'תא נבר טורה עasz'ני אשינו רוזה לאקלול ובאן הפקן הרואן. מא"כ בפקחן של יישר'אל קם"ש סכ"ם, וכ'יס סמ"א ובתשובה א"ש שיטן צו. וכל זה חוויה ש'זון בו סגנה. אבל בחוליה שיש בו סכנה. גיב'יס פקר, וכ'יס בם"א ובתשובה א"ש שם. וועל' פיקון תהה ס"ק במש"ש. ובוחנן שער עלייו פחס פחר, ח"ז, ע"ש. ועורך מלוגא אפאלו לאין מו ספער. וילא קללה בפקום פפח דוקא, ובקב"ע. עטב פריח: נשללע עלי מי ש'יש לו קאבר ואיש פריר ומיחסן קילור של גומח ווניטים ופעמיים אטומים גנטמיים קדאנטי קרי לטלקל בפקב אבא ספער לעשותן בן בפקח, וטב לבואר, ובסק שם: אבן לעשות עם מירפוחת שפיר פמי, ע"ש: (3) מברחו. אבל ללעס ולבלע מד מבר, דאן מהפיצין פה, מיא:

אדרת הרים

(1) וְסַלְלוּחוֹ וּסְטוּ גָּגִים עַל שְׁלֹךְ-צָרָוֹת בָּנוֹת מֵאָה לְחָקָא, וְזַעֲמָתָם בָּמָדָר וּוֹאָבָא־שׁ לְקָדוֹא לְעֵצֶן אֲשָׁה שָׁפָה בְּשָׂנָה בָּמָרוֹן. דָּאמָס סָה בְּשָׂנָה לְחָקָא
 קְפִים אָסָוָה, עַזְנָן שָׁם: (2) אַלְילָה וְכָה וְאַבְרָהָגָי. וְזֶה, דְּכַלְבּוֹשׁ צִיר דִּינָא דְּשְׁלֹמְנָרָךְ בְּפָרוֹסָן בְּשָׁנָם קָאָנוֹ לְאַחֲרָה לְחָקָא שְׁשָׁפָרָבוֹ בְּקָאָנוֹ, וְאַסְיָה הָרָה
 מְפִי שְׁאַתְּרָה־רָךְ מְרִיחָוּ כְּפִים, קָגָוָן לְמִלְיכָה וּלְכָבָשׁ, וְיַהְעַמְּדָן הַפְּרָךְ. וְשַׁפְשָׁוֹן לְאַתְּפִי מְפִי שְׁפִּרְבָּרְגָּר גְּנָזָן הַמְּרָסָן בְּעַפְקָן הַגְּבָרִים, עַזְנָן שָׁם. וּסְמָבָּאָלָה
 רַבָּה קְרָנָה שְׁנָנָה בְּמָרוֹן וּבְאָנוֹ גְּבָשׁ, בְּנָגִיא אָם נְפִישָׁת קָנוֹר קָלָס הַמְּרָסָה, הַדְּבָרָבָשׁ לְאַנְגָּס רַק קָעָזָר מְלָטְעָה וְלֹא בְּקָשָׁר בְּעַמְּקָם וְמְהֻנִּי קָשָׁשָׁת, וְכֵן קָשָׁב
 סְפָרְמְרִיךְִיטָּסָה: (3) חַקְעַזְבָּקָה בְּגָרְזָה וּפְגָרְאָלָה: (4) מְגַנְּאָלָה, וּבְדִינָא דְּשְׁלֹמְנָרָךְ מְרִיחָוּ
 בְּקָפְסָד קְרָבָה אָסָר, בְּכוֹ שְׁחוֹטָה כְּפָרְמְרִיךְִיטָּסָם בְּקָרְבִּיכְּסָפָה: (5) אַלְילָה וְכָה וְקָהָמָדָה וּבְיִתְמָאָרָה וּבְקָרְתָּהָם, עַזְנָן שָׁם שְׁהָרָבָרָה בְּדָרָאָלָה עַל זֶה, וְקָלָא
 בְּמַמְּקָן אַבְנָסָס וּטָזָה: (6) חַקְעַזְבָּקָה וּמְאַתְּקִינָה אַתְּרָגָנִים: (7) אַבְלָלָא מְתָמָה עַל־קְבִּיבָּה, אַבְלָלָא לְעֵלָה שְׁמָמָה בָּרָקָה, אַבְלָלָא נְשָׁבָה בְּצָלָא שְׁנוֹנָשָׁק גְּרָדָה בְּשָׁדָע אַנוֹ
 בְּשָׁמָהָנוֹ, וְלְשָׁהוֹת בְּלִי עַל־יְשָׁה שְׁמָמָה: (8) וְדַקְאָה עַל־לְבִי לְעֵישָׁה שְׁמָמָה בָּרָקָה, אַבְלָלָא לְלְבִי וְלְבִי בְּשָׁמָה בְּרָבָבָה.

הַלְבּוֹת פֶּסֶח סִימָן תְּפֵה תְּפֵו

ביאורים ומוספים

חמצץ. ועוד, שקדום שנגיעה העשוں לעוף כבר בטל הוא בעל בעשן הוויא מושאר הקש.

סימן תפֵה אם הרק ימי רגלים ודומיו מחייבים

[משנ"ב ס"ק א]

ויחמיצו קשישחו על-גבי מפה בשער מיל, ועובר עלייהו בכל גראות ובול יפקא^ט.

(1) ולגרי לועט חיטוי בשיעור של פחות מחייב שאינו עובר עליהם ביב' יראה, כתוב הקף החיים (ס"ק ב) שאף על פי בן יתבן שהייב מראורייתא לבערם, וכשש שחצ' שיעור אסור באכילה. וכן הביא המשנ"ב לעיל (ס"י תמב ס"ק לא) שנחלהו בך הפסיקות, ודעה הרבה הפסיקות שאף חצי שיעור ציריך ביור.

(2) וכן התבאר בשוע"ע לעיל (ס"י תמב ס"א) לגבי תערובת חמוץ, שאם עזין ראואה היא לאכילה, אסור גם להזוקה ברשותה. [וראה מה שיתבאר להלן (בסוף הס"ק) לגבי תרופות שימושרב בהן חמוץ].

[משה"צ ס"ק א]

אפקלו לוועס בקיו כל הילום אינו מחייב, רעופק האג^ט.
(3) וכמובואר בשוע"ע לעיל (ס"י תנט ס"ב), שביל זמן שמותעסקים בעזעך, אפילו כל היום אינו מחייב, ורק אם הניחוחו ללא עסך בשיעור מיל, הרי זה מחייב.
וכיוון שאנו מחייבות, כתוב המג"א (ס"ק א) שמורה ללוועס ולבולען, והסopic הקף החיים (ס"ק א), שציריך לנוקות לאחר מכן את השינויים כדי שלא ישאר שם משווה מן החיטים ויחמוץ.

[שהה"צ ס"ק ג]
דרבנן לא נכנס רק בעור מלפצתה ולא בבשר בלאק ומפני קפשת. וכן כבב הפרק' מגדירים^{טט}.

(9) ובטעם הדבר הוסיף הפטיג (אי"א ס"ק ד) שבבשר האוז אין נקבים וכן לא נכנס בו חמוץ מפני מן הדוור, אלא רק רט טעם של חמוץ, ובין שקדום הפטח הוא היהר, מתבטל הוא כרך תערובתה היתר בהיתר מין בשאיינו מינו, ולאחר מכן מותר לבשלו.

[משנ"ב ס"ק יא]
ויש מקליין אף לאכול מזון הפטח במקום הפטד מרקה^{טטט}.

(10) ומ庫ור דבריז כתוב בשעה"צ (ס"ק ז) שהוא משוער הרב, ושם כתוב (ס"ה) שרק אם שפשטו קודם הפטח יש להתר במקומות הפטד מרובה או שעת הדחק לאוכל בפטח, ובכלם שידיח אותו ישפשנו יפה גם בתוך הפטח. וביאר הקף החיים (ס"ק כ), שמה שציריך להזוקה קודם הפטח הוא משום שעל ידי הדחה זו לא שארת בו ממשות חמוץ אלא רק טעם, וטעם אינו חזר ונער.

[משנ"ב ס"ק יב]
ואפסלו ירעין שהו מחייבים גמי אין לאסיד פין שאין נגע העוף בתפקיד, שמחיק את העוף מלפצתה ומלהם עולה מלמיטהו^{טטטט}.

(11) ולפי זה ביאר המקור חיות (ביאורים, ס"ק ב) את סברת המג"א (ס"ק ד) לאסורה, כיון שביבינו נהוג להבהב על ידי הנחת העוף על הקש ורק שיט את מקומו כל הזמן, ובכך יש לחוש שמא נגע בחמצץ, אבל בימינו שמחזיקים את העוף למעלת מזקה ולהלב עלה מלמטה, אין להחיש לך. והביהת מאיר הוסיף טעם להתייר את הדבר, שבhabbo אין זיהה האסורה, ועוד שהרי רוחא לאו מילתא הוא, ובאן אפילו ריחאי אינו אלא עשן, ובו הרוי אין ריח של

